

Arrest

nr. 281 313 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 27 december 2018 een zesde gezinsherenigingsaanvraag in functie van zijn Nederlandse broer in. Op 17 juli 2019 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Sedert 1 mei 2020 heeft verzoeker geen gezamenlijke vestiging meer met zijn broer. Op 1 maart 2021 wordt verzoeker verzocht zijn individuele situatie toe te lichten.

Op 11 mei 2022 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

in uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 5 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een eindt gesteld aan het verblijf van,

Naam: G.

Voorna{a)m(en) A.

Nationaliteit Marokko

Geboortedatum X

Geboorteplaats Taounrt

Identificatienummer in het Rijksregister. (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

Reden van de beslissing.

Betrokkene vroeg op 29 10.2015. 03 05.2016, 24 11.2016. 14.06.2017 en 22 06 2018 gezinshereniging aan op grond van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. met zijn broer, dhr. G. H. geboren op 01 01 1969, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). met wie hij zich vestigde. Deze aanvragen werden op 03.05 2016, 26 10.2016, 23.05.2017, 11.12.2017 en 20.12.2016 geweigerd. Na het indienen van een zesde aanvraag gezinshereniging met zijn broer op 27.12.2018. werd betrokkene bij het uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), op 17.07 2019 door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt: er al sedert 01.05.2020 geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon. datum waarop betrokkene huurovereenkomst op het adres (...) aanving Het feit dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt betrokkene zich pas op 03.02.2022 officieel liet inschrijven op dat adres doet geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene de facto op het adres (...) woonde aangezien alle aan hem gerichte administratieve correspondentie die hij voorlegt (facturen voor energie, water, loonfiches, sociale bijdrage verzekering, fiscale fiches, etc) dat adres vermelden Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen loonfiches voor waaruit blijkt dat hij sedert augustus 2020 tewerkgesteld is bij T. NV. Fr bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens mei 2020

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 01.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen Dit verzoek werd per aangetekend schrijven naar betrokkene verstuurd op 04 04 2022.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor

Voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd do 10 08.2021 tussen betrokkene en T. NV (vermeld adres van betrokkene. (...)) Documenten met betrekking tot de door betrokkene tussen september « 2020 en december 202 gepresteerde uren bij de winkel T. NV en loonbrieven van T. NV voor de periode september 2021 - maart 2022

Huurovereenkomst van betrokkene voor een woning op het adres (...) met aanvang op 01 05 2020 en duurtijd tot 01.05 2021 + registratie van de huurovereenkomst Aan betrokkene gerichte betalingsberichten van Xerius en Securex dd 31 07 2018. 30 11 2020 en 25 01 2021* met betrekking tot te betalen sociale bijdragen f Aan betrokkene gerichte afrekening van de verkeersbelasting dd 28 02 2022 en laatste herinnering voor de betaling erven voor 22 04.2021 Aan betrokkene gerichte afrekeningen en facturen van Water-link dd 04.06.2021, 30 08 2021, 05 11.2021, van Total Energies dd 07.03.2022, 06 04 2022 Fiscale fiche voor het vakantiegeld en de bedrijfsvoorheffing van betrokkene voor de inkomsten van 2021 Aan betrokkene gericht schrijven en factuur van Ethias Assistance dd. 24 09.2020 met betrekking tot informatie over auto- en familieverzekerings Inschrijving als kandidaat-huurder bij een sociale huisvestingsmaatschappij Woonhaven dd 15 10.2021 Inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd 13.1.2015 op naam van betrokkene Factuur van Global Cars dd 28.11.2016 gericht aan betrokkene Rijgeschiktheidsattest van ZNA Elisabeth dd. 09.02.2018 Aan betrokkene gerichte facturen van de mutualiteit CM dd. 24.01.2018 voor bijdragebetaling Afspraak bevestiging voor het afleggen van theoretisch rijexamen cat B Arabisch op 07.01 2016 Documenten met door betrokkene gevolgde lessen Nederlands en inburgering Aan betrokkene gericht documenten van dd 05.11 2015 van de bank ING met betrekking tot het afhalen een ING Card Reader Lidmaatschapsovereenkomst Basic- Fit van betrokkene voor de periode 08 10.2018 -01.12.2018 Documenten met betrekking tot verschillende afspraken voor betrokkene in 2018 op de afdeling Diabetologie van ZNA Sint-Erasmus Medisch attest

dd 01.07.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene lijdt aan diabetes en tijdens reizen zijn diabetes benodigdheden (insuline, naalden, e.a.) bij zich dient te houden Documenten met betrekking tot een consultatie van betrokkene op de spoeddienst van ZNA Stuivenberg van 05.04.2021 Medisch consult van betrokkene op 14.04.2022. met overzicht van resultaten en medicatie en een afwezigheidsattest van de arts voor betrokkene van 14 tot 15 april 2022.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: 'Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart " Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4,1° tot en met 4° van de wet van 15 12 1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 27.12.2018 gezinshereniging aan met zijn broer (datum bijlage 19ter). Reeds op 01.05.2020 sloot hij een huurovereenkomst af op een afzonderlijk adres. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert mei 2020, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn broer Sedert augustus is betrokkene tewerkgesteld bij T. NV Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater. §4, 2° en 3° eveneens met van toepassing zijn

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij T. NV, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art 42quater, § 4. 1° tot 4° voldaan is wat in casu niet het geval is

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan Betrokkene legt een medisch attest van juli 2019 voor, alsook verslagen van medische consultaties op 05 04 2022 en 15 04 2022 Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek een bezwaar is voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht in België Ook is uit de voorgelegde medisch attesten en verslagen met af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Betrokkene, is thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk wat zeker gezien zijn leeftijd (26 jaar) een relatief korte periode. Gezien deze korte verblijfsperiode is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij T. NV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringsattest en diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het zich inschrijven als kandidaat-huurder voor een sociale woning, het aangaan van een fitness abonnement of het zich inschrijven bij de VDAB zijn op zich geen tekenen van een dermate integratie in België dat een beëindiging van verblijfsrecht inhumain is. Met betrekking tot de facturen

voor energie, water sociale bijdragen, verkeersbelasting, autoverzekering sociale lasten, mutualiteit die betrokkene voorlegt, dient te worden opgemerkt dat verbonden zijn aan het persoonlijke levensonderhoud van betrokkene en op zich niets zeggen over een eventuele integratie van betrokkene. De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn neef Er is geen sprake van minderjarige kinderen Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het met inhumane zijn verblijfsrecht heden te beëindigen

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen Wettelijke basis artikel 7. 1.2 van de wet van 15 12.1980

Legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de v/wet van 15 12 1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003 nr 46321/99 Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07. Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) Andere gezinsoorden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v V nr. nr. 142 746 van 3 april 2015) Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Betrokkenes echtgenote verblijft zelf nog in Marokko. Een eventuele schending van art 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België Betrokkene legt een medisch attest van juli 2019 voor, alsook verslagen van medische consultaties op 05 01.2022 en 15.04.2022 Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek een bezwaar is voor een terugkeer naar Marokko Ook is uit de voorgelegde medische attesten en verslagen met af te leiden dat het voor betrokkene ónmogelijk is om te reizen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"- Schending van de materiële motiveringsplicht - Art,62 Vw. en art. 3 Wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen

- Onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing - foutieve toepassing van de ingeroepen wetsbepalingen/ onwettige beslissing

Bij beslissing dd 11/05/2022 , ter kennis gebracht met aangetekend schrijven op 12/05/2022 werd ten onrechte een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten met de motivering dat de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven op grond van artikel 42quater par 1,4° van de Wet van 15/12/1980 aan de vreemdeling die gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven " indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden" en met de motivering dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater par 4, 1°/2°3° of 4°, waardoor verzoeker het verblijfsrecht zou kunnen behouden in casu niet van toepassing zijn en met de motivering dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater par 1, voorlaatste lid kunnen ingeroepen worden

1° argument : Ten onrechte is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd en gestoeld op basis van art 42quater,pari,4° van de Wet van 15/12/1980 :

Dit artikel luidt als volgt:

Artikel 42quater 1/4°

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde (binnen 5 jaar) na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, par 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Dit artikel, waarop de bestreden beslissing aldus gebaseerd is , heeft betrekking op situaties waarbij een huwelijk wordt ontbonden of een geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dit artikel vindt derhalve alleen toepassing in de situaties waarbij de partijen (de niet Unie burger en de unieburger als referentiepersoon) verbonden waren/zijn door een huwelijk of een geregistreerd partnerschap (wettelijke samenwoning) en indien het huwelijk wordt ontbonden; indien het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is. In artikel 42quater, par 1,4° wordt daarbij duidelijk verwezen naar de situaties zoals bedoeld in artikel 40bis, par2, eerste lid, 1° of 2° van de Wet van 15/12/1980.

Er wordt geenszins verwezen naar de situaties van art 47/1 van de wet van 15/12/1980. Artikel 42quater, pari,4° vindt dan ook geen toepassing in deze situaties. Artikel 47/1 Wet van 15/12/1980 schrijft geen voorwaarden voor waaraan de niet-unieburger en de referentiepersoon blijvend moeten voldoen na de aflevering van de F-kaart; oa de afhankelijkheid en de gezamenlijke vestiging behouden. Verzoeker handelde bijgevolg steeds binnen het kader van artikel 47/1 van de Wet van 15/12/1980. De gemachtigde heeft haar beslissing gestoeld op een wetsartikel dat in casu niet van toepassing is; bijgevolg werden de wetbepalingen verkeerdelijk ingeroepen ; de gemachtigde kwam alzo tot een onwettige beslissing. De rechtsonderhorigen moeten kunnen vertrouwen op een standvastig bestuur en op een juiste toepassing van de wetbepalingen. Machtsoverschrijding geeft aanleiding tot onwettige beslissingen. De beslissing waartegen huidig beroep is dan ook genomen zonder enige juiste wettelijke grond en is derhalve nietig te verklaren.

2° argument — in ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals voorzien in artikel 42quater par 4.

Verzoeker toont aan werknemer of zelfstandige te zijn in België en voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker heeft een vaste tewerkstelling bij de NV T. Hij toonde aan over voldoende financiële middelen te beschikken om te voorzien in zijn levensonderhoud. Op basis van art. 42quater par. 4 Wet 15/12/1980 zijn de opgesomde uitzonderingsvoorwaarden niet cumulatief zodat het volstaat dat voldaan is aan 1 van deze uitzonderingsvoorwaarden om de toepassing van par 1, eerste lid, 4° te op te heffen. Ten onrechte wordt gesteld in de besteden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, par 4, 1° van de Wet van 15/12/1980. De beslissing stelt dat verzoeker op 27/12/2018 gezinshereniging aanvroeg met zijn broer (datum bijlage 19ter) en dat hij reeds op 01/05/2020 een huurovereenkomst afsloot op een afzonderlijk adres.

De beslissing waartegen beroep stelt aldus dat verzoeker geen drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd is geweest. Verzoeker en de referentiepersoon waren steeds in België gevestigd. Artikel 42 quater, par 4,1° stelt ... "indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in het Rijk ... "

Nochtans vroeg verzoeker voor een eerste maal de gezinshereniging aan op 29/10/2015; voor een tweede maal op 03/05/2016; voor een derde maal op 24/11/2016; voor een vierde maal op 14/06/2017; voor een vijfde maal op 22/06/2018. Verzoeker werd telkenmale in bezit gesteld van een bijlage 19ter, met verblijf op zelfde adres als de referentiepersoon.

Verzoeker was derhalve meer dan drie jaar gevestigd op hetzelfde adres als de referentiepersoon; waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Dit aspect en deze periodes van gezamenlijke vestiging — al dan niet in het Rijk - heeft de gemachtigde nagelaten te verifiëren. Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier, dat zich in zijn dossier moet bevinden, volgt dat hij voldoet aan deze voorwaarde van gezamenlijke vestiging van 3 jaar, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Daarbij woonden verzoeker en

zijn broer, de referentiepersoon in casu, voor hun komst naar België ook samen in land van herkomst. De gemachtigde kwam dan ook tot een onzorgvuldig en onredelijk genomen beslissing.

Er is in casu voldaan aan " een" uitzonderingsvoorwaarde.

" Overeenkomstig art. 42 quater par 1 voorlaatste lid dient de gemachtigde van de staatsecretaris ook een aantal humanitaire elementen in overweging te nemen bij het nemen van zijn beslissing. In de beslissing worden vervolgens een aantal feitelijkheden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat er in casu geen humanitaire elementen aanwezig zijn.

Nu verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater par. 4, 1° , bestond er geen reden meer om nog verder te argumenteren over het al niet aanwezig zijn van humanitaire elementen.

Daarbij kan de aangehaalde motivatie weerlegt worden:

1. Duur van het verblijf in België:

Verzoeker verblijft in België sinds 2015. Volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreft dit een betrekkelijk kort verblijf, dat de terugkeer naar het land van oorsprong niet in de weg staat. Zelf de wetgever voorziet in art. 42quater par 4,1° dat een gezamenlijk verblijf van 1 jaar in het Rijk voldoende is om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde. Door een striktere toepassing te maken van deze wettelijke bepaling, gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn bevoegdheid te buiten, daar hij zijn beslissingen toch zou moeten nemen en motiveren in de lijn en de geest van de wettelijke bepalingen.

2. Economische situatie: zoals al meegedeeld werkt verzoeker en is hij niet afhankelijk van het sociaal zekerheidstelsel.

3. Ziekte: Gelukkig lijdt verzoeker niet aan een ernstige ziekte die zijn mogelijkheden op de arbeidsmarkt beperken.

4. De relatie met de referentiepersoon werd niet verbroken; ook al wonen ze niet meer op het zelfde adres.

Mbt. Het bevel om het grondgebied te verlaten { bijlage 23) - overschrijding/afwendung van macht - onzorgvuldige uitoefening van de bevoegdheid voor aflevering van een bijlage 21 - misbruik van recht - Schending rechtszekerheidsbeginsel.

Zoals bij de feitelijke uiteenzetting en in rechte vermeld, zijn in casu de wettelijke voorwaarden niet vervuld om de verblijfsvergunning van verzoeker in te trekken. Het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 12/05/2022 werd ten onrechte betekend. Ook hier heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich onvoldoende geïnformeerd alvorens het bevel te betekenen. Daarbij heeft hij zijn bevoegdheid, afgewend van de normaal beoogde finaliteit, om reden dat verzoeker op basis van art. 42quater par 1 en par 4 zijn verblijfsrecht behoudt. Aldus kan misbruik van recht in hoofde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld worden. Daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de wettelijke bepalingen van art; 42quater par 1 en 4 naast zich neerlegt, doet hij afbreuk aan het rechtszekerheidsbeginsel. Dit houdt in dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. (Opdebeeck I. en Van Damme M., Beginselen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349)"

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag tot het bekomen van verblijf in België in functie van zijn Nederlandse broer heeft ingediend, meer bepaald als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat bepaalt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoeker de beëindigingsgronden spelen, zoals voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De verwerende partij heeft vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer in functie van wie hij verblijfsrecht verkreeg. Hij wijst erop dat de situatie “totaal gewijzigd” is omdat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker sedert 1 mei 2020 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven en dat uit het administratief dossier voorts nergens uit blijkt dat er nu nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer. Daarbij wijst de verwerende partij erop dat verzoeker zelf tewerkgesteld is.

Uit lezing van de motieven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verwerende partij zich niet louter beperkt tot de vaststelling dat verzoeker sinds 1 mei 2020 niet meer samenwoont met zijn Nederlandse broer maar er ook op wijst dat er geen sprake meer is van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer. Deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat “Overeenkomst art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 (...) daarom het verblijfsrecht van betrokkene (kan) beëindigd worden” nu er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging.

Verzoeker betoogt dat in artikel 42quater van de vreemdelingenwet niet wordt verwezen naar de situaties van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en dat artikel 42quater, §4 dan ook geen toepassing vindt in deze situaties. Hij stelt dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geen voorwaarden voorschrijft “waaraan de niet-unieburger en de referentiepersoon blijvend moeten voldoen na de aflevering van de F-kaart; o.a. de afhankelijkheid en de gezamenlijke vestiging behouden.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog. Uit de voorbereidende werken van de wet van 4 mei 2016, waarbij artikel 47/4 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd, blijkt dat de wetgever heeft vastgesteld dat de redenen voor de intrekking van het verblijfsrecht, zoals voorzien in de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie, “niet voldoende” zijn zodat er nog andere redenen moeten bepaald worden die specifiek voor die andere familieleden gelden (Parl. St., Kamer, doc 54, 1696/001, 2015-2016, p. 31).

Uit artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat daarin geen beëindigingsgrond is voorzien in geval van een niet-geregistreerd partnerschap of in geval van gezinshereniging op grond van medische redenen. Om daaraan tegemoet te komen, heeft de wetgever voorzien in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet door te bepalen dat ook een einde kan worden gesteld aan het verblijf van andere familieleden die op voormelde gronden verblijf hebben bekomen maar waarvan blijkt dat er geen sprake meer is van een niet-geregistreerd partnerschap (lees: duurzame relatie) of er geen sprake meer is van ernstige gezondheidsproblemen of dat deze problemen niet meer dusdanig zijn dat het andere familielid nog de persoonlijke verzorging van de Unieburger behoeft.

Anders dan wat verzoeker stelt, blijkt niet dat het verblijfsrecht van andere familieleden alleen maar omwille van de beëindigingsgronden, opgenomen in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet, kan beëindigd worden, maar vormen de daarin opgenomen gronden, zoals blijkt uit de voorbereidende werken, een aanvulling op de beëindigingsgronden, voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Zoals ook duidelijk blijkt uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet: “Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.” Er blijkt niet dat de verwerende partij door toepassing te maken van artikel 42quater van de

vreemdelingenwet afbreuk doet aan de bepalingen van hoofdstuk *Ibis*. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de *Rahman*-zaak (C 83/11 van 5 september 2012) blijkt voorts duidelijk dat een familielid dat onder de definitie van artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn valt zich rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn. Dat is evenwel anders waar het gaat om “*andere familieleden*” die conform artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn enkel recht hebben om hun binnenkomst en verblijf “*vergemakkelijk*” te zien. De Burgerschapsrichtlijn bedeeft hen niet rechtstreeks met enig recht op binnenkomst of verblijf. Het enige recht waarop zij aanspraak kunnen maken bestaat erin dat hun aanvraag gunstiger behandeld wordt dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen en op zo een manier dat artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar effectiviteit wordt ontdaan.

Er blijkt dus niet dat de verwerende partij artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet verkeerd toepast door te stellen dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoeker binnen de eerste vijf jaar na de toekenning ervan wanneer blijkt dat verzoeker niet langer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger.

Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet moet het ander familielid “*in het land van herkomst, ten laste zijn*” van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen (artikel 47/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet). Conform artikel 42*quater*, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De Raad herhaalt dat het begrip ‘gezamenlijke vestiging’ inhoudt dat er niet zozeer sprake moet zijn van een permanente samenwoning maar wel van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In het geval van meerderjarige verwanten is het – eveneens in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake meerderjarige verwanten en ook gelet op de doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn – niet kennelijk onredelijk dat geëist wordt dat een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt en dat gewone affectieve banden niet volstaan.

Lidstaten beschikken over een ruime appreciatiebevoegdheid wat betreft de factoren waarmee ze rekening kunnen houden bij de beoordeling van aanvragen voor binnenkomst en verblijf van “*andere familieleden*” en in de uitoefening van die appreciatiebevoegdheid mogen lidstaten specifieke vereisten stellen wat betreft de aard en de duur van de afhankelijkheid ten einde zich ervan te vergewissen dat de afhankelijkheidssituatie echt en stabiel is. In het licht daarvan is het niet kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat het ander familielid niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger omdat niet blijkt dat er nog sprake is van een samenwoning en enige afhankelijkheid – het verblijf van het ander familielid beëindigd wordt. Door het verblijf van het ander familielid in dat geval te beëindigen wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn nu in dat geval niet blijkt dat de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf. De beëindiging van het verblijfsrecht van het ander familielid in dat geval ontmoedigt de Unieburger immers niet om verder te verblijven in de gastlidstaat.

Artikel 42*quater*, § 1 bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

*“4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”*

Artikel 42*quater*, §4, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat de termijn dient te worden berekend vanaf de datum van de bijlage 19ter, afgegeven naar aanleiding van de eerste aanvraag.

Verzoeker dient op 27 december 2018 een zesde gezinsherenigingsaanvraag in functie van zijn Nederlandse broer in. Op grond van deze aanvraag wordt verzoeker op 17 juli 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 27.12.2018 gezinshereniging aan met zijn broer (datum bijlage 19ter). Reeds op 01.05.2020 sloot hij een huurovereenkomst af op een afzonderlijk adres. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest.”*

Met betrekking tot de gemeenschappelijke vestiging blijkt uit het administratief dossier dat deze begon op 27 december 2018, de datum van de bijlage 19ter, en eindigt op 1 mei 2020, datum waarop verzoeker op een afzonderlijk adres gaat wonen. Uit voorgaande volgt dat de gemeenschappelijke vestiging niet *“ten minste drie jaar heeft geduurd.”* Volgend betoog van verzoeker kan niet worden gevolgd: *“Verzoeker was derhalve meer dan drie jaar gevestigd op hetzelfde adres als de referentiepersoon; waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Dit aspect en deze periodes van gezamenlijke vestiging — al dan niet in het Rijk - heeft de gemachtigde nagelaten te verifiëren. Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier, dat zich in zijn dossier moet bevinden, volgt dat hij voldoet aan deze voorwaarde van gezamenlijke vestiging van 3 jaar, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Daarbij woonden verzoeker en zijn broer, de referentiepersoon in casu, voor hun komst naar België ook samen in land van herkomst.”*

Verzoeker betwist niet op concrete wijze de vaststellingen inzake de humanitaire elementen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een medisch attest van juli 2019 voor, alsook verslagen van medische consultaties op 05.04.2022 en 15.04.2022. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek een bezwaar is voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht in België. Ook is uit de voorgelegde medisch attesten en verslagen met af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Betrokkene, is thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk wat zeker gezien zijn leeftijd (26 jaar) een relatief korte periode. Gezien deze korte verblijfsperiode is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij T. NV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt een inburgeringsattest en diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het zich inschrijven als kandidaat-huurder voor een sociale woning, het aangaan van een fitness abonnement of het zich inschrijven bij de VDAB zijn op zich geen tekenen van een dermate integratie in België dat een beëindiging van verblijfsrecht inhumain is. Met betrekking tot de facturen voor energie, water sociale bijdragen, verkeersbelasting, autoverzekering sociale lasten, mutualiteit die betrokkene voorlegt, dient te worden opgemerkt dat verbonden zijn aan het persoonlijke levensonderhoud van betrokkene en op zich niets zeggen over een eventuele integratie van betrokkene. De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn neef Er. Er is geen sprake van minderjarige

kinderen Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het met inhumaan zijn verblijfsrecht heden te beëindigen."

Verzoeker betwist niet op concrete wijze de vaststellingen inzake de humanitaire elementen zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in essentie in dat de verwerende partij deze niet had mogen nemen. Hij betoogt: *"Zoals bij de feitelijke uiteenzetting en in rechte vermeld, zijn in casu de wettelijke voorwaarden niet vervuld om de verblijfsvergunning van verzoeker in te trekken."*

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze heeft besloten om het verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC